

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. София, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Андрей Ангелов

Членове: Биляна М. Вранчева
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Даниела Д. Генчева
в присъствието на прокурора Л. Анг. К.
като разгледа докладваното от Андрей Ангелов Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20221100605358 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 01.12.2021г., постановена по НОХД № 4065/19г. по описа на СРС, НО, 101 състав, съдът е признал за виновен подсъдимия Ж. И. К. за това, че на 05.02.2017 г. около 17.00 часа на паркинг пред пицария „К.“, находяща се в гр.София, бул. „****“, чрез нанасяне на удар е глава в областта на лицето /носната пирамида/ на Е. П. К., причинил на последния средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на носните кости и изкривяване на носната пирамида, което увреждане е реализирало медико-биологичния признак „постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота“, явяващо се престъпление по чл.129, ал.2, вр. ал.1 от НК, като при условията на чл.54 от НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 (шест) месеца, изпълнението на което е отложено на основание чл.66 ал.1 от НК за срок от 3 (три) години. Според правилото на чл.189, ал.3 от НПК подсъдимият К. е осъден също така да заплати деловодните разноски в размер на 1 554 лв. , а на частния обвинител К. – сумата от 1 700.00 лв..

От така постановената присъда е останал недоволен подс. К., който чрез защитника си адв. С. И. , я оспорва. В депозираната въззивна жалба (и допълнението към нея) се твърди необоснованост и неправилност на първоинстанционния съдебен акт и се прави искане за отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на нова о

въззивния съд, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен по обвинението за извършено престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. ал.1 от НК. В подкрепа на тезата си адв. И. изтъква противоречивостта на показанията на св. Е.К. и св. А. Г. относно механизма на причиняването на телесната повреда; позовава се на показанията на св. Д., дадени на д.п. и в хода на първоинстанционното съдебно следствие (вкл. и при проведените с негово участие очни ставки), като счита, че неправилно СРС е поставил показанията му в основата на доказателствените си изводи; оспорва и медицинските документи и експертни заключения.

В хода на съдебните прения упълномощеният защитник на подс. К. - адв. И. поддържа въззивната жалба и допълнението към нея и прави искане за постановяване на оправдателна присъда от въззивния съд.

Подс. К. поддържа становището на защитника си, без да излага собствени аргументи и го сочи за свой съдебен адресат.

Прокурорът от СГП намира жалбата за неоснователна и моли за потвърждаване на първоинстанционната присъда.

Повереникът на частния обвинител К. – адв. А. също счита жалбата на подсъдимия за неоснователна, като намира присъдата за необоснована единствено относно некредитирането на показанията на св. Г. за падането на подзащитния му на земята и ритането му. Претендира направените от доверителя му разноси във въззивната инстанция.

Частният обвинител К. поддържа доводите на защитника си. Посочва го като свой съдебен адресат.

В предоставената му последна дума подс. К. моли съда бъде оправдан.

Пред настоящата инстанция никоя от страните не сочи доказателства и не представя писмени такива.

Въззивният съд също не счете служебно за необходимо да допуска провеждането на съдебно следствие и събирането на доказателства.

Съдът, като съобрази изложените доводи и сам служебно провери изцяло правилността на присъдата, намира за установено следното:

Подсъдимият Ж. И. К. е роден на 26.06.1998 г. в гр. София, българин, български гражданин, със средно образование, неженен, студент в Национална спортна академия, неосъждан, с постоянен адрес - гр. София, ж.к.“****”, с ЕГН - *****.

Към февруари месец 2017 г. свидетелите Е. П. К. и Д.А. Д. живеели в гр.Костинброд, поради което двамата се познавали и били в приятелски отношения.

Пред м. 02. 2017 г. автомобилът на св.Д. Д. имал техническа неизправност,

която не можел сам да ремонтира, поради което попитал приятеля си св. Е. К. дали не може да му помогне. Двамата се уговорили на 05.02.2017г. след обяд св. К. да отиде при св.Д. да погледне автомобила му, в случай, че може да отстрани повредата. Към посочената дата и час свидетелят Д. бил на работното си място в пицария „К.“, находяща се в гр.София, бул.”**** и уговорката им била да се видят в заведението. Приятелката на св.К. – св. А.С. Г., с която съжителствали на семейни начала, решила да придружи св.К., за да се разходи. Около 16.00 - 16.30 часа свидетел К. и приятелката му св.Г. тръгнали от гр.Костинброд, където и двамата живеели, като пътували с автомобила на св. Г., който бил управляван от св.К., а св.Г. се возела на предната дясна седалка. Докато пътували с автомобила преди моста на ж.к.”Обеля”, св.Г. казала на приятеля си св.К., че е видяла колата на бившия си приятел И.К.Д. да се движи пред тях. Свидетел К. изпреварил посочения му автомобил, който в този момент бил управляван от подсъдимият Ж. И. К. - син на бившия приятел на св.Г.. В автомобила на подсъдимия на предната дясна седалка се возел свидетелят К.М.Л.. Докато пътували с автомобилите си, подсъдимият и св.К. на няколко пъти се засичали на пътя. Около 17.00 часа свидетелят К. спрял автомобила, който управлявал, в лявата част на паркинга пред пицария „К.“, находяща се в гр.София, бул.”****, обадил се по телефона на св.Д. и му казал веднага да излиза. Свидетелят Д. довършил поръчките, които имал, след което излязъл от заведението. Свидетелят Е. К. и св.С.А. слезли от колата си. В същото време от дясната страна на паркинга се появил подсъдимият с управлявания от него автомобил, който спрял отстрани на паркинга, на разстояние около 20 метра от тях, слезъл от колата си и тръгнал към свидетеля К.. Подсъдимият отправил реплики към св.К. свързани с поведението му на пътя и засичането между тях, при което двамата влезли в словесен конфликт, който свидетелят Д. се опитал да предотврати. Подсъдимият и св.К. започнали да се дърпат и бутат, но тъй като свидетелят Д. бил по-нисък от тях, не успял да ги раздели. В този момент свидетел Г., която била зад св.К., взела от автомобила си бухалка, която подала на св.К.. При вида на бухалката подсъдимият първоначално се отдръпнал назад, но малко след това се върнал и нанесъл удар с глава в областта на лицето /носната пирамида/ на св.К., в резултат на което К. получил обилно кръвотечение. Подсъдимият, бягайки се отдалечил от мястото на инцидента, след което се качил в управлявания от него автомобил и бързо потеглил. Св. С.А. се обадила на спешния телефон 112 и съобщила за случилото се, като поискала съдействие от органите на полицията и спешна помощ. Пострадалият К. останал на място до идването на екип на спешна медицинска помощ, след което с линейка бил транспортиран в УМБАЛ „Царица Йоанна - Исул“, където му бил извършен преглед, а след това и оперативна интервенция на носа. Според заключението на съдебно-медицинската експертиза (СМЕ), прието по делото, в резултат на нанесен удар в областта на носа пострадалият Е. П. К. е получил счупване на носните кости и изкривяване на носната пирамида, кръвонасядане в дясната

слепоочна област, оток и кръвонасядане на гърба на носа, охлузване на левия лакът, оток и кръвонасядане на лявата китка. Счупването на носните кости и изкривяване на носната пирамида, наложило оперативна намеса с пластика на носната преграда, е реализирало медико-биологичния признак „постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота”. Кръвонасядането в дясната слепоочна област в съвкупност с отока и кръвонасядането на гърба на носа с охлузването на левия лакът и отокът и кръвонасядането на лявата китка са причинили на пострадалия страдание. От заключението на допълнителната СМЕ се установява, че съгласно приложената по делото медицинска документация, вкл. проведеното образно /рентгеново изследване/ на пострадалия Е. П. К. са причинени следните травматични увреждания - счупване на носните кости и изкривяване на носната пирамида, кръвонасядане в дясната слепоочна област, оток и кръвонасядане на гърба на носа, охлузване на левия лакът, оток и кръвонасядане на лявата китка. Счупването на носните кости и изкривяване на носната пирамида причинява „постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота”. Това разстройство на здравето е резултат на нарушеното носно дишане, което впоследствие и с годините води до развитие на увреди в белите дробове - белодробен емфизем, поради което е утвърдена теорията и практиката да се оценява по медико-биологичния признак за причинена телесна повреда, като постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота. Кръвонасядането в дясната слепоочна област в съвкупност с отока и кръвонасядането на гърба на носа с охлузването на левия лакът и отокът и кръвонасядането на лявата китка са причинили на пострадалия страдание. Всички описани травматични увреди отговарят да са получени в резултат на удар/удари с или върху твърди тъпи предмети. Счупването на костите на носа отговаря да е получено от удар с юмрук или удар в лицето, нанесен с глава.

Въззивният съд намира, че фактическата обстановка по делото е изяснена правилно от районния съд. Установени са по безспорен начин всички обстоятелства, релевантни за правилното му решаване и визирани в чл.102, т.т.1-3 от НПК – фактът на извършване на престъплението, авторството на подсъдимия в него, последиците от деянието, субективната страна на престъплението, личността на подсъдимия, конкретното своеобразие на обстоятелствата, при които е извършено престъплението, поради което и настоящият състав не намира основания да упражни правомощията си, визирани в чл. 316 от НПК свързани с установяване на нови обстоятелства.

Фактическите констатации на първоинстанционния съд са направени след правилен анализ на събраните по делото доказателства – показанията на свидетелите Е. К., Д. Д., К.И., И.Р., Н.А., М. Д., К. Л., С.А., дадени в хода на съдебното следствие (като за свидетелите К., Д.Д., И.Л. и Г. – и показанията им, дадени в хода на д.п., приобщени по реда на чл. 281, ал.4, вр. ал.1 от НПК), проведените очни ставки между св. Д. и св. К. и между св. Д. и св. Г., заключенията на основната и допълнителна СМЕ, потвърдени при разпита на експертите, както и писмените доказателствени средства и доказателства по делото (подробно посочени от състава на СРС).

Приетата от въззивния съд фактическа обстановка след самостоятелен анализ на събраните в хода на съдебното следствие пред СРС доказателства по същество се припокрива с установената от първоинстанционния съд , като настоящият съдебен състав не констатира нарушения при оценъчната дейност на СРС на събраните по делото доказателства – както поотделно, така и в тяхната съвкупност, а наведените във въззивната жалба доводи в тази насока са неоснователни. В случаи като настоящия, когато са налични данни за възможна тенденциозност и предубеденост на източниците на информация, гласните доказателствени средства следва да бъдат съпоставени както помежду им, така и най – вече с обективните находки по делото (установените травматични увреди) и научното им интерпретиране (възможния начин на получаване). Именно този подход е възприела и контролираната съдебна инстанция при преценка на достоверността на гласните доказателствени средства относно интересуващата делото информация, държейки сметка за възможната заинтересуваност и/или предубеденост на свидетелите, определяща и качествената характеристика на източниците на информация. В този смисъл и поставянето на показанията на свидетелите К. (и извършеното от него разпознаване на подсъдимия), Г., Д. и Л. в основата на фактическите изводи относно авторството на деянието и механизмът на причиняване на съставомерното увреждане е съобразено обективно установените травматични увреди на пострадалия и възможния механизъм на получаването им. Действително са налични противоречия в показанията на свидетелите К. и Г. от една страна и Л. – от друга относно предхождащите инкриминираното събития, свързани с взаимното засичане на управляваните от подсъдимия и пострадалия автомобили, за което противоречия първостепенния съд е изложил убедителни и аргументирани доводи, споделящи се и от настоящата инстанция. Относно фактите, включени в предмета на доказване и в частност конкретните действия на подсъдимия и пострадалия на паркинга пред пицария „К.“оценъчната дейност на контролираната инстанция относно достоверността на доказателствените източници също не разкрива логически слабости, а наведените доводи от страна на защитата (а в хода на съдебните прения пред настоящата инстанция – и от частното обвинение) не са основателни. Прецизно анализирайки показанията на пострадалия , на св. Г. и на св. Д., вкл. и данните от показанията им, дадени в хода на д.п., СРС правилно е отчетел противоречия в показанията на пострадалия и неговата интимна приятелка Г. и е отдал приоритет на заявеното от св. Д., сочещ че причината за спречкването между подсъдимия и пострадалия е именно поведението им като водачи на МПС , ескалирало в физическа агресия. Отново отчитайки непоследователността на разказа на св. К. и св. Г. в двете фази на производството, правилно СРС е преценил за достоверни и съответно – годни да установят релевантните за изхода на делото факти показанията на св. Д. относно конкретните действия на участниците в инцидента, вкл. и св. Г.. Показанията му, освен

изходящи от лице без лични основания за предубеденост или заинтересуваност, са и житейски логични и последователни; относно инкриминирания удар с глава, данните изнесени от св. Д., дадени в хода на проведените очни ставки със св. К. и св. Г. напълно кореспондират с дадените от тях показания и съответно категорично установят конкретния механизъм на причиняване на увредата на К.. Наличието на увреждане на здравето на К. и неговата медикобиологична характеристика се установяват несъмнено от двете посочени заключения на СМЕ. СРС подробно е анализирал и показанията на св. Л. и на полицейските служители И. и М. Д., като именно въз основа на съвпадащите показания на Л. и Д. е приел за установено, че причината за физическата агресия е било поведението на двамата водачи по време на управлението на МПС.

В обобщение на изложеното настоящият съдебен състав счита, че съвкупността от доказателства, събрани по делото, несъмнено установява авторството на подс. К. в извършване на инкриминираното деяние и механизъм на причиняване на телесната увреда, като от заключенията на СМЕ се установява медико-биологичната ѝ характеристика.

Ето защо и след самостоятелен анализ на събраните и проверени по делото доказателства, настоящият съдебен състав споделя съществените констатации на първата инстанция по фактите, а доводите за необоснованост на присъдата счита за неоснователни.

На базата на правилно възприетите фактически обстоятелства районният съд в законосъобразно е заключил, че подсъдимият К. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението чл.129, ал.2, вр. ал.1 от НК.

Несъмнено от обективна страна подсъдимият е причинил на друго- на св. Е. К., средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на носните кости и изкривяване на носната пирамида, което увреждане е реализирало медико-биологичния признак „постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота“. Причиняването на нараняването е осъществено от подсъдимия К. чрез нанасяне на удар с глава в областта на лицето на св. К., вследствие на който съставомерният резултат е настъпил, като между извършените от подсъдимия действия и причиненият вредоносен резултат е налице пряка и непосредствена причинна връзка..

От субективна страна подсъдимият е действал умишлено, при форма на вината пряк умисъл. Подсъдимият е съзнавал обективните условия на деянието, а именно общественотоопасния му характер - знаел е, че то е от естество да увреди здравето на пострадалия, и отражението му върху действителността /общественоопасните последици, изразяващи се във факта на конкретното причинено увреждане/, с което е изпълнен интелектуалния момент от умисъла. Налице е и волевият момент - подсъдимият е искал, пряко е целял настъпването на общественотоопасните последици от конкретен вид. Съдът намира, че деецът е действал с пряк умисъл, като във волеви

аспект пряко е целял настъпването на причинената телесна повреда, като в тази връзка съобразява обективно механизма на деянието - нанасянето на удар с голяма сила, с глава и в уязвима област, които действия водят неизбежно до причиняване на конкретния вредоносен резултат, а оттук и сочи на желание за причиняването му.

Във въззивната жалба не се излагат оплаквания относно приложението на ескулпиращото основание, визирано в чл. 12 от НК – неизбежна отбрана, поради което и въззивния съд не намира за необходимо да развива собствени доводи за неприложимост на института по чл.12 от НК, като единствено за пълнота на изложението следва да бъде посочена правилността на изводите на СРС в това отношение.

Справедливо, в съответствие с изискванията на чл. 36 от НПК и при условията на чл.54 от НК е и наложено на подсъдимия К. за престъплението по чл.129, ал.2 вр.ал.1 от НК наказание – 6 (шест) месеца лишаване от свобода. Размерът на наказателната санкция е съобразен с баланса на смекчаващи и отегчаващи обстоятелства при индивидуализиране на наказателната отговорност – фактът, че деецът не е осъждан, добрите му характеристични данни, млада възраст и провокативното поведение на пострадалия от една страна и противопоставящите им се завишена степен на обществена опасност на деянието, изразена в конкретното по вид увреждане и съпътстващите го такива (намиращи се в условията на поглъщане), конкретното място и начин на засягане на телесния интегритет на пострадалия, сочещи че деецът е действал с чувство на безнаказаност. Въззивната инстанция счита, че правилно СРС е определил наказанието при превес на смекчаващите отговорността на подс. К. обстоятелства, над минималния, но под средния предвиден в закона размер и така определеното наказание с оглед личността на подсъдимия би постигнало в достатъчна степен целите както на генералната, така и на специалната превенция и би мотивирало същия за в бъдеще към спазване на установения в РБ правопорядък. Приложението на института по чл.66, ал.1 от НК за срок от 3 (три) години съответства на целите по чл.36 НК, тъй като данните за личността на подс. К. са добри и може да се направи основателно предположение, че за постигане целите на наказанието не се налага ефективно изпълняване на наложеното наказание. В този смисъл така индивидуализираното от СРС наказание е съответно на конкретното престъпление / чл. 35, ал.3 от НК/.

С оглед изхода на делото и в съответствие с чл.189, ал.3 от НПК в тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разноси, като в тежест на подс. Костадинов следва да бъдат възложени и направените във въззивното производство разноси, направени от частния обвинител К. в размер на 800 (осемстотин) лева.

При цялостната служебна проверка на присъдата въззивният съд не констатира нарушение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила,

необоснованост или непълнота на доказателствата.

Воден от горното и основание 334, т.6, вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд, НО, XIV въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда, постановена на 01.12.2021г. по НОХД № 4065 от 2019г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101 състав.

ОСЪЖДА подс. Ж. И. К., с установена по делото самоличност, да заплати на частния обвинител Е. П. К. сумата от 800 (осемстотин) лева, представляваща направени във възивното производство разноски

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____